

högtidligheterna fungerande, till orden hörande presterna. *O-en vid Serafimerorden.*

ORDENSBRODER, m. 3. pl. — bröder. Ledamot af en orden.

ORDENS-CEREMONIMÄSTARE, m. 3. Ceremonimästare vid en riddarorden.

ORDENSDRÄGT, c. 3. Den särskilta, utmärkande drägt, som medlemmarne af en andlig orden måste bära, eller som vid högtidliga tillfällen bäres af dem, hvilka tillhöra en riddarorden.

ORDENSGENERAL, ård'ns-jeneräl, m. 3. Högste styresmannen i en andlig orden.

ORDENSGODS, n. 3. Se *Kommenderi*.

ORDENSHÄROLD, m. 3. Person, hvilken vid en riddarorden gör tjenst såsom härold.

ORDENSKANSLER, ård'ns-kanslä'r, m. 3. Person, som bekläder kanslerstjensten vid en riddarorden. [— canceller, cantzler, kantzler.]

ORDENSKAPELLAN, ---ån, m. 3. Lägre tjenstgörande prest vid en riddarorden. *Vid Serafimerorden finnas tvenne o-er.* [— capellan, — kaplan.]

ORDENSKAPITEL, ård'ns-kapit'l, n. 3. Samteliga de personer, som utgöra styrelsen i en riddarorden. [— capitel.]

ORDENSKEDJA, f. 1. Kedja, hvilken som ordenstecken bäres om halsen.

ORDENSKORS, n. 3. Kors af olika form, hvilket som ordenstecken bäres på bröstet.

ORDENSLÖFTE, n. 4. Löfte, som afläggas vid inträdet i en andlig orden.

ORDENMÄSTARE, m. 3. Den, som innehar högsta värdigheten i en riddarorden.

ORDENSOFFICIANT, --åffisiänt, m. 3. Lägre tjensteman vid en riddarorden.

ORDENSREGEL, f. pl. — *reglor*. Ordningsstadga, som samtelige ledamöter af en andlig orden, vid inträdet deruti, förbinda sig att alltid efterfölja.

ORDENSRIDDARE, m. 3. Ledamot af en riddarorden.

ORDENSSTADGA, f. pl. — *stadgar*. Stadga, antagen till efterlefnad för någon viss ordens medlemmar.

ORDENSÄLLSKAP, n. 3. o. 3. Förening af personer, som bildat en orden i och för något sällskapligt ändamål, såsom dans, segling, o. s. v.

ORDENSTECKEN, n. 3. Särskilt utmärkelse-tecken för en orden, såsom band, kors, stjernor, m. m.

ORDENTLIG, årrdä'nttligg, a. 2. 1) Som iakttagar ordning. *En o. man. O. betalare, punktlig. Han är o. i allting.* Säges äfv. om sak. *O-t uppförande, lefnadsätt.* — 2) (fam.) Verklig, riktig, äkta. *Det var icke regn, det var ett o-t skyfall. Han fick en o. stut.*

ORDENTLIGEN, årrdä'nttliggänn, adv. Se *Ordentligt*.

ORDENTLIGHET, årrdä'nttligghét, f. 3. 1) Iakttagande af ordning. *Allt försiggick med mycken o. O. i lefnadsätt, i uppförande.* — *Syn.* Ordning. — 2) Egenskapen att vara ordentlig. *Hans o. är känd.*

ORDENTLIGT, årrdä'nttliggt, adv. På ordentligt sätt, med iakttagande af ordning. *Allt tillgick ganska o. Lefva o.*

ORDER, ård'r, n. 3. Se *Årder*.

ORDER, ård'r, m. 3. (fr. *Ordre*, af lat. *Ordo*, ordning) 1) a) Befallning, gifven af befälhafvande eller förmän. *Gifva, få, emottaga en o. Han har o. att ej släppa någon in. Taga emot o. af någon, lyda ens befallningar, t. ex.: Jag tar*

icke emot några o. af er. — b) Skriftlig sådan befallning. *Det står ej på o-na. Sätta något på o-na.* — 2) a) Anvisning till utbetalning. *O. på en skuldsedel.* — b) Person, till hvilken innehafvare af skuldsedel o. d. öfverlåtit sin rätt att uppbära summan, hvarå den lyder. *Till N. N. eller o.* — c) Uppdrag att göra uppköp. *Han har fått o. att uppköpa 10,000 kannor brännvin.*

ORDFATTIG, a. 2. 1) Som innehåller ett ringa antal ord. *Ett o-t Lexikon.* — 2) Se *Ord-karg*.

ORDFOGNING, f. 2. (gram.) Ordens sammanfogning med hvarandra till sats och meningar.

ORDFOGNINGSLÄRA, f. 1. (gram.) Läran om ordens språkriktiga sammanfogning med hvarandra. — *Syn.* *Syntax*.

ORDFORM, m. 3. (gram.) Se *Form*, 3.

ORDFORSKARE, m. 3. Se *Etymolog*.

ORDFORSKNING, f. 2. Se *Etymologi*.

ORDFYND, n. 3. Sinnrikt uttryck.

ORDFYNDIG, a. 2. Se *Ordhittig*.

ORDFÖLJD, f. 3. Den ordning, i hvilken orden följa på hvarandra i sats och perioder. Kallas äfv. Konstruktionsordning.

ORDFÖRANDE, a. 1. o. m. 3. Som förer ordet eller leder öfverläggningarna i en rådpläggande församling, en sammankomst, o. s. v.

ORDFÖRANDESKAP, n. 3. o. 3. Befattningen att vara ordförande.

ORDFÖRRÅD, n. 3. Förråd, antal af ord, t. ex. i en ordbok.

ORDGRÅL, n. 3. Se *Ordvist* och *Ordklyfveri*.

ORDHITTIG, a. 2. 1) Som med lätthet finner de rätta orden att nyttja. — 2) Rik på infall och ordlekar. — *Syn.* *Ordfyndig.* — *Ordhittighet*, f. 3.

ORDHÄLLEN, a. 2. neutr. — *et*, eller

ORDHÄLLIG, a. 2. Som samvetsgrant håller löften och aftal.

ORDHÄLLIGHET, f. 3. Egenskapen att vara ordhällig.

ORDINARIE, årrdinarie, a. 1. (lat. *Ordinarius*) Ordentlig, på stat anställd. *O. tjensteman. O. befattning.* — S. 3. På stat anställd tjensteman. *Han är numera o.*

ORDINAT, årrdinát, f. 3. (geom.) Linie, dragen ifrån en punkt på en kroklinie, vinkelrät emot dess bas.

ORDINATION, årrdinatschón, f. 3. 1) Föreskrift. *En läkares o.* — 2) Invigning till prest-embetet.

ORDINERA, årrdinera, v. a. 1. (lat. *Ordinare*) 1) Förordna, föreskrifva. *Läkare o. för sjuka, hvad de böra nyttja.* — 2) Inviga till prest-embetet. *O. till prest.*

ORDINÄR, årrdinär, a. 2. (lat. *Ordinarius*) 1) Vanlig, bruklig, alldaglig. — 2) Medelmåttig. *O. sort, kvalitet.* — *Ordinärt*, adv.

ORDKARG, a. 2. Som ej säger många ord. — *Syn.* *Ordnjugg, Ordfattig.*

ORDKASTAS, v. d. 1. Se *Ordvevla*.

ORDKASTNING, f. 2. Se *Ordvevling*.

ORDKLYFNING, f. 2. Se *Ordklyfveri*.

ORDKLYFVARE, m. 3. En, som klyfver ord. Jfr. *Klyfva*.

ORDKLYFVERI, n. 3. Onyttig sysselsättning med ordförklaringar, utan att gifva akt på mening och sammanhang.

ORDKRÄM, n. sing. (fam.) Granna, men innehållslösa ord eller meningar.